

kommunerne griber tidligere og mere aktivt ind i sagerne.

Bjarne Laustsen (S):

Det er en faktisk kendsgerning, at over 4.000 familier er blevet sat ud, og at 74 pct. af dem angiver, at det skyldes økonomiske problemer, og det er derfor, jeg har svært ved at forstå, at ministeren kan sige, at man kan yde hjælp. Hvad er det for en hjælp, man kan yde? Det er i hvert fald ikke noget af økonomisk karakter, der kan medvirke til at bringe balance i tingene.

Jeg kunne også godt tænke mig at høre, hvad regeringen har tænkt sig at gøre, så folk kan få et arbejde. Skal der gøres en ekstraordinær indsats for de familier, der er udsættelsestruede, så forældrene kan få et arbejde, fordi der skal bringes balance i tingene? Jeg vil gerne fastholde, at forudsætningen for at indføre loftet over kontanthjælpen var, at folk kunne komme i arbejde. Det var ikke meningen, at ydelserne skulle sættes ned, for der er ingen her i Folketinget, der har interesse i, at folk bare kommer ned på en lavere ydelse. Vi har en interesse i, at folk bliver selvhjulpne og kommer i arbejde eller uddannelse.

Kl. 15.40

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det sidste er jeg meget enig i. Jeg skal lige sige, at det er rigtigt, at der er over 4.000 sager, jævnfør de seneste tal på området, men jeg understreger, at det er sager. Altså, det er ikke nødvendigvis familier, det kan også være enlige, men det er sager. Og som nævnt mange gange synes jeg jo, at det er særlig alvorligt, når det drejer sig om børnefamilier – derfor også de her initiativer, der er særlig målrettet børnefamilierne.

Kommunerne har faktisk mange muligheder for at sætte ind med hjælp. I forbindelse med f.eks. huslejebetaling kan det være noget med at lave en aftale om at administrere betalingen på vegne af den pågældende, eller det kan være et spørgsmål om via anvisningsretten at se på, om der er et mere passende boligtilbud, og så kan kommunen jo, hvis der viser sig at være andre problemer, der gør sig gældende – sygdom, manglende beskæftigelse eller lignende – gå ind og prøve at se på, hvordan man kan hjælpe familien i den pågældende situation. Det er derfor, kommunen skal have den her forpligtelse til at genvurdere sagerne.

Bjarne Laustsen (S):

Jamen er vi ikke enige om, at kommunerne på baggrund af den politik, der er gældende, vedtaget af et flertal i Folketinget, ikke har nogen økonomisk mulighed for at hjælpe, uanset om det er det ene eller det andet eller det tredje? Det kan blive til noget snak, og det kan da også godt være, at man kan hjælpe folk, og det er jo fint alle de steder, man kan gøre det, men vi ser altså, at der er en voldsom stigning, over 4.000 familier. Det skrider jo på en ekstraordinær indsats, for når ministeren gav det der billede af, hvor besværligt og synd det er for en børnefamilie at blive sat ud, må jeg sige, at det jo ikke bliver bedre af, at man så skal et andet sted hen. Der er indskud og ny skole og daginstitution og alle de der forskellige ting; familien får det jo ikke lettere ved, at den er blevet sat ud.

Det er jo derfor, det er interessant at vide, hvad det præcis er, man vil gøre over for de familier her. Dem følger man jo ikke. De er bare sat på gaden, og så konstaterer man, at det nok er en hel masse andres skyld, det er i hvert fald ikke regeringens skyld.

Det skrider på, at vi tager fat i de familier, uanset om det er enlige eller det er par med børn eller uden børn, og især børnefamilierne skrider på, at vi tager et initiativ, der gør, at de kan blive boende i deres bolig, at de får arbejde, at de får hjælp, at de får uddannelse. Er ministeren ikke enig i det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jo, det er jeg fuldstændig enig i, og det er lige præcis den slags initiativer, jeg har taget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Rasmus Prehn som medspørger.

Rasmus Prehn (S):

Gør det slet ikke noget indtryk på ministeren, at kommunerne rent faktisk har en oplevelse af, at selv nogle af de nye værktøjer, som ministeren er inde på, f.eks. at man kan tilbyde at administrere betalingen, altså er noget, der ikke rigtig hjælper, når problemet er, at der ikke er nogen penge at betale med?

Altså, gør det slet ikke noget indtryk, at reaktionen hos socialrådgivere og andre ude i kommunerne, dem, der rent faktisk arbejder med det, dem, der skal leve op til de ideer, som ministeren tidligere havde den frækhed, synes jeg, at citere mig for at sige at jeg havde anerkendt – det havde jeg ikke, jeg havde bare konstateret, at